

ב"ה, י"ז בסיון תשפ"ו
2 ביוני 2026
תיק מס' 2-84125

ערעור

לבין	בעניין שבין
הנתבעת	התובעת
עמותת בית כנסת ב'	עמותת בית כנסת א'
ע"י רב קהילה ב'	ע"י רב קהילה א'

א. רקע

נשוא הערעור הינו על פסק דין של בית דין קמא שהכריע את אופן השימוש במני"ד (מבנה נייד) ובמגרש שעליו מני"ד ובשטח שסביבו מבני בנייה קלה (להלן, המתחם החיצוני). כל המבנים יקראו להן: ה'שטח'). המני"ד ניתן כהקצאה לעמותה א' (להלן התובעת) בשנת 1981 לצורך בית כנסת ארעי עד שתקים מבנה קבע. בשנת 1995 קיבלה התובעת הקצאה למבנה קבע שנבנה לאחר מכן. התובעת המשיכה להשתמש במני"ד לצורך תפילה גם לאחר ההקצאה. בשנת תשס"ג (2003) קהילה ב' (להלן הנתבעת) שמתפללת בנוסח אשכנז, קיימה מניינים במני"ד הנ"ל, בתמורה לתשלום מסוים לתובעת. הנתבעת עברה למני"ד לאחר שפעלה במני"ד אחר שבמתחם, בעקבות פס"ד של בית הדין לדיני ממונות, שהורה על עזיבתה. את הנתבעת הנהיג אז ועתה הנתבע המשמש כגבאי ומנהל בפועל של המניינים, וכן אחד ממורשי החתימה של הנתבעת.

בשנת תשע"ה (2015-2016) ניתן צו בית המשפט לפינוי השטח, בתאריך 15.3.2016 נפתח תיק הוצאה לפועל לפינוי השטח, ומועד הפינוי נקבע לתאריך 17.7.2016. העירייה דחתה בסופו של דבר את הפינוי, תוך כדי נטילת ערבות אישית מכל המעורבים בניהול השטח, והתחייבות לפנותו ללא התנגדות אם וכאשר העירייה תדרוש זאת. על הסיבות להסכמת העירייה לדחות את הפינוי ישנה מחלוקת בין הצדדים.

בשנת תשע"ח (2018) הנתבעת סירבה לשלם לתובעת את 'דמי השכירות'. בסופו של דבר חתמו הצדדים על הסכם המסדיר את השימוש של הנתבעת במני"ד (להלן ה'הסכם'), בתמורה לתשלום של 900 ש"ח לחודש לתובעת. על הגורמים לחתימת הנתבעת על ההסכם, על תוקפו ומשמעותו, ישנה מחלוקת בין הצדדים.

תשלום זה שולם כסדרו במשך השנים. בחוה"מ פסח תשפ"ג פרץ סכסוך בין הצדדים סביב ניהול מניין של התובע והחל מאייר תשפ"ג (2023) הפסיקה הנתבעת לשלם לתובעת.

במקביל, במשך השנים ובעיקר בעקבות הקורונה בשנת תש"פ (2020) התפתחו המניינים של הנתבעת להיקף גדול יותר משהיו בתחילה, והנתבעת הצמידה מבנה הבנוי בבנייה קלה למני"ד,

במבנה זה הותקנו מזגנים והוא משמש לתפילה. כמו כן, סגרה הנתבעת בסגירת חורף שטח אחר במתחם והפעילה גם בו אזור לתפילה, כאמור, מבנים אלה מכונים **המתחם החיצוני**. כלל החשמל והמים מסופקים דרך המנ"ד ומשולמים ע"י התובעת, אולם, הגישה למונה החשמל נמצאת בידי הנתבעת. הנתבעת התקינה מונה חשמל במחלק ממבני המתחם החיצוני, המחובר המחובר למונה הראשי של התובעת.

מתחילה הופנתה תביעת התובעת ישירות לנתבע, אולם לאחר הבהרת בית הדין שלכאורה לא קיימת עילה לתבעו באופן פרטי הפנתה התובעת את דרישותיה לנתבעת.

בית דין קמא הפנה את הצדדים לניסיון לקבוע ביניהם את סדרי ההתנהלות במתחם, הצדדים דיווחו לבית דין קמא שהמגעים ביניהם להסדיר את השימוש בשטח נכשלו, ומשכך שב בית הדין להכריע בסכסוך.

כפי שהודו הצדדים, וכפי שמופיע הן במסמכי הקצאת השטח למבנה הקבע והן במסמכי השימוע שנערך בעירייה לנציגי העמותות, כרגע אין לעמותות כל מעמד חוקי בשטח. למרות שצו ההריסה והפינוי אינו נאכף משיקולי העירייה, אין באי אכיפתו כדי להקים זכות כלשהיא לאחד הצדדים.

ב. פסק דין בית דין קמא

בית דין קמא כתב פסק דין בנוי לתלפיות ובו התייחסות הלכתית מפורטת במפורט לטענות הצדדים ובנסיון למצוא פתרון מיטבי עבור שני שתי הקהילות.

1. חלוקת השטח בין הצדדים

בפסק הדין נקבע כי מעמד השטח הינו שטח ציבורי שאין לצדדים בו שום זכויות, והשימוש לתפילה ותורה הותר לארבע העמותות במתחם באופן שווה. עם זאת למרות שבית הדין לא קבע את הבעלות על השטח, בין בית הדין נתן הוראות לצדדים כיצד להשתמש בשטח, הן מכח הדין הן מכח הפשרה, מכח הדין שכן הצורך בשימוש משותף מגדיר אותם כשותפים, שיש לקבוע לגביהם את אופן השימוש במתחם. וכן מכח הפשרה, שכן בית הדין מוסמך להטיל פשרה על הצדדים גם במקום בה אין תביעה ממונית מובהקת. זאת ועוד, בהסכם הבוררות והצדדים הסמיכו את בית הדין לעשות זאת.

בית הדין קבע כי יש לבצע הפרדה פיזית של הצדדים זה מזה על מנת למנוע מחלוקות עתידיות.

לפיכך, החלוקה שנקבעה על ידי בית הדין היא:

1. בית הכנסת שבמנ"ד יהיה בשימוש התובעת במלואו, והנתבעת לא תעשה בו כל שימוש.

השירותים שבעזרת גברים שבמנ"ד יהיו בשימוש התובעת בלבד (מסומן במפה המצורפת

לפסק הדין בספרה 1).

2. עזרת הנשים תהיה בשימוש הנתבעת, ובכלל זה השירותים שבעזרת נשים. הצדדים רשאים לבקש בניית קיר להפרדה ביניהם למניעת רעשים, ובית הדין ידון בבקשה, ויקבע על מי ההוצאות (מסומן במפה המצורפת לפסק הדין בספרה 2).
3. המעבר שבין בית הכנסת לעזרת הנשים (מסומן במפה בספרה 7) יהיה בשימוש התובעת.
3. שאר השטח החיצוני למני"ד (מסומן במפה המצורפת לפסק הדין בספרות 3 41) – יישאר בשימוש הנתבעת. ריבוי החדרים יאפשר לנתבעת להגשים את הגורם המארגן של קהילתה כשטיבלאך' ובריבוי המניינים.
4. הגישה של התובעת לבית הכנסת תהיה מכיוון הכניסה הראשית (מסומן במפה המצורפת לפסק הדין בספרה 6). שטח זה ישמש למעבר התובעת לבית הכנסת (מסומן במפה בספרה 1) ולנתבעת לעזרת הנשים (מסומנת במפה בספרה 2).
5. שביל הגישה לפתח בית המדרש יהיה בשימוש שני הצדדים בשווה (מסומן במפה המצורפת לפסק הדין בספרה 5). על כן על הנתבעת לאפשר לתובעת גישה משביל הכניסה לפתיחת פתח לצורך עזרת נשים שתקים התובעת אם רצונה בכך בתוך השטח שלה עצמה.
6. כל אחד מהצדדים רשאי לבקש שבית הדין יורה על הפרדת מערכות המים והחשמל ככל הניתן, ובית הדין ידון בבקשה (מהפרדת תשתיות מלאה ועד התקנת מונים למים ולכל תשתיות החשמל).
- אף כי במצב הנוכחי לא קיימת תשתית חשמל נפרדת לכל אחד מן הצדדים, ולכאורה אין לבית הדין סמכות להורות על הקמת תשתית "יש מאין", אין בכך למנוע מתן הוראה זו, וזאת מן הטעם שלהלן:
- הבסיס לחלוקת תשתיות החשמל, גם כאשר קיימת תשתית אחת בלבד, הוא ההבנה כי השימוש בחשמל מהווה נספח ישיר לשימוש במתחם. ממילא, יש לראות את תשתית החשמל כחלק מן המקרקעין במובן המעשי, ומכאן שגם הצורך להקים חיבור חשמל נוסף, אינו אלא צורך ביצירת שימוש תקין בעקבות החלוקה.
- הדבר דומה למה שנפסק בגמרא (בבא בתרא ב ע"ב) לעניין הצורך לבנות גדר לאחר חלוקת חצר, כדי לאפשר שימוש נפרד ומתוקן לשני הצדדים. אמנם הרשב"א (שו"ת הרשב"א א, תתקיא) וכן הרא"ה (המובאים ברמ"א חו"מ סימן קעא סעיף ה) כתבו שאין לבצע חלוקה כאשר התוצאה היא שלצד אחד ייחסר לחלוטין אחד משימושי החצר, ואפילו שימושים צדדיים כגון פריקת ארבע אמות בפתח חדרו או גישה לבית הכיסא. אולם דין זה נאמר דווקא כאשר לא קיימת כלל אפשרות לשימוש, והחלוקה מונעת שימוש זה לגמרי.
- לעומת זאת, כאשר קיימת אפשרות מעשית להמשך השימוש, ורק נדרשת השקעה או התאמה טכנית (כגון תיקון, בנייה או חיבור), הרי שזה נחשב כחלוקה שיש עמה צורך בתיקון, ואין בכך כדי למנוע אותה. בהתאם לכך, גם בענייננו, תשתית החשמל הקיימת תיחשב ברת חלוקה, ובית הדין יפעל על מנת שתחלק בין הצדדים באופן מיטבי.

7. לאור המחלוקת בין הצדדים, ובהיעדר ראיות, כחלק מהחלוקה האמורה, כל צד יישאר מוחזק בציוד המצוי במתחם שבשימוש, לרבות המזגנים. ספרי קודש שעליהם מוטבעת חותמת המורה בבירור על בעלות – יהיו שייכים לצד שחותמתו מופיעה עליהם.

8. הצדדים לא יקימו מבנים נוספים ארעיים או קבועים בשטח שימנעו מעבר תקין, או שיחסמו חלונות ללא הסכמה בכתב של שני הצדדים.

2. תשלומי שכירות על ידי הנתבעת

בית הדין דחה את טענת הנתבעת כי ההסכם נחתם על ידי אונס של נציג הנתבעת, אולם קבע כי מדובר בהסכם שכירות על שטח שאינו שייך למשכירה, בית הדין קבע כי דמי השכירות ששולמו על ידי הנתבעת ישארו בידי התובעת, אולם לא ניתן לתבוע מכח ההסכם דמי שכירות נוספים.

3. פרשנות ההסכם בין הצדדים

בית הדין קבע כי לא עומדת לנתבעת זכות לקזז תשלומים על פי ההסכם, שכן 900 ₪ ששולמו על ידה נקבעו בהסכם שלא יהיו קיזוזים מסכום זה, הגם שבהסכם הוזכרה אפשרות עתידית לדון בתיקונים והשקעות חריגות, לא נערך דיון בין הצדדים ולכן הנתבעת אינה רשאית לקזז מהסכומים ששולמו על ידה.

4. תשלום עבור החשמל והמים

הצדדים הסכימו כי מוטלת על הנתבעת חובה לשלם עבור חשמל ומים אותם היא צורכת. אולם הם נחלקו בשתי נקודות:

א. היקף צריכת החשמל והמים של הנתבעת. ב. הנתבעת טענה לקיזוז תשלומי החשמל כנגד הוצאות התחזוקה השוטפת של בית הכנסת שהיא הוציאה (ניקיון, אינסטלציה וכדומה).

הצדדים הציגו בפני בית הדין תחשיבים שונים באשר למידת השימוש בחשמל ובמים על ידי הנתבעת. בית הדין לא קיבל את התחשיבים, אולם קבע כי לאור שימושה של הנתבעת בחשמל ללא רשות התובעת, אזי בית הדין קבע כי יש להחיל את תקנת נגזל על הנתבעת, מכיוון שלא נשבעים היום בית הדין קבע על פי החומר שבפניו בדרך אומדן את חוב הנתבעת עבור חשמל 38,000 ₪. עבור מים- 14,000 ₪. מסכומים אלו בית הדין קיזז 11,200 ₪ עבור ניקיון ואחזקת המתחם על ידי הנתבעת.

5. חשבונות החשמל והמים עד החלוקה בפועל

כיוון שבית דין קמא בהחלטותיו העניק זמן לצדדים לבצע את החלוקה בפועל, הוא קבע בדרך אומדן כמה יש לשלם עד לחלוקה בפועל בין הצדדים. בית הדין קבע כי עלות החשמל הינה 950 ₪ ועלות המים היא 500 ₪.

6. דרישת התובע לקבל 4 ₪ לכל קוט"ש מטבת תשפ"ה

התובעת דרשה כי החל מטבת תשפ"ה הנתבעת תשלם עבור כל קוט"ש 4 ₪, בדיון השני דרש התובע 4 ₪ תמורת כל קוט"ש חשמל. בטענה שהחשמל הינו שלו ובסמכותו למכור אותו בכל מחיר שירצה. בית הדין קבע כי יש מקום לגבות תשלום עבור אספקת חשמל, אולם מכיוון שמדובר כאן בעמותה, על העמותה לפעול על פי מטרותיה ולא לצורך חלוקת דיבדינדים לאנשים פרטיים. מכירת חשמל במחיר מופקע לבית כנסת אינה עומדת במטרות העמותה שהן ריבוי תורה ותפילה, ואף מובילה למחשבה של חלוקת רווחים בעקיפין. בית הדין קבע כי אין לתובעת סמכות לפעול בניגוד לסמכותה כעמותה ועל כן דחה את התביעה. עוד הוסיף בית הדין כי אם התובעת מבקשת לתבוע כספים שלא משמשים את העמותה אלא כציבור שרשאי לפעול לרווחת הציבור, אזי אין לתובעת את מי לתבוע שכן כלל המתפללים במקום הינם ציבור אחד. בנוסף מדובר כאן בתשלום בדיעבד על חשמל שכבר נצרך על ידי הנתבעת ועל כן יש לשלם רק את מחיר העלות ולא דמי השימוש אותם דורשת התובעת.

ג. ערעור הצדדים

על פסק הדין הוגשו ערעורים על ידי שני הצדדים, על פי סדרי הדין של בתי הדין ארץ חמדה גזית אין ערעור אלא על יסוד אחד מהנימוקים הבאים:

א. טעות בהלכה

ב. טעות הנראית לעין בשיקול הדעת או בקביעת העובדות.

ג. פגם מהותי בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.

על מנת להכריע בערעורים ההדדיים עיינתי בחומרים הרבים שהוגשו על ידי הצדדים, בכתבי הטענות שהוגשו בהליכים הקודמים, בהתכתבויות של בית הדין, בהחלטות בית הדין נשוא הערעור ובפרוטוקולי הדיונים. התייחסתי בכובד ראש לכל הטענות שכתבו הצדדים. יחד עם זאת בבואי לכתוב אתיחס אך ורק לטענות העיקריות שלטעמי דורשות את התייחסותי.

כבר כעת יצויין כי על ידי הצדדים הוגשו חומרים רבים מאוד, החומרים הרבים בתיק לא היו מסודרים והוגשו טיפין טיפין על ידי הצדדים. חלק מהדברים גם בצורת כתיבה מאוד לא מכבדת את כותבם. דברי רש"י בפרשת משפטים התקיימו במלואם:

ותקרבו אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם ותאמרו הן הראנו וגו', אותה קריבה היתה הוגנת. ילדים מכבדים את הזקנים ושלחום לפניהם, וזקנים מכבדים את הראשים ללכת לפניהם, אבל כאן, ותקרבו אלי כולכם, בערבוביא. ילדים דוחפין את הזקנים וזקנים דוחפין את הראשים

הנתבעת שכרה את שרותיו של טו"ר, שייצג אותה בפני בית הדין. תפקידו של טו"ר הוא לסייע בסידור הטענות של בעל הדין והרצאתם בפני בית הדין, וכן הדרכת בעל הדין איזה טענות יש בהם ממש ואלו הם בגדר קש ותבן שבזבוז דיו על כתיבת טענות אלו הינן בל תשחית. בענייננו, הנתבעת

בחרה את בית דין קמא, ואף ביקשה כי בראש ההרכב יעמוד הרב יוסף כרמל שליט"א. והנה כאשר בית הדין כתב פסק דין שאינו עולה בקנה אחד עם עמדת הנתבעת החלה לטעון טענות כנגד בית הדין וזאת ללא כל ביסוס. הנתבעת מייחסת לבית הדין שהוא מסייע לתובעת ומשתפת איתה פעולה. רק לשם הבהרה, טענה זו נטענה פעמיים הן בכתב הערעור והן בתשובה לערעור התובעת. מדוע בחרה הנתבעת לטעון טענה חמורה זו? הנתבעת טוענת כי בסיס חוות הדעת נשען על שקרים של התובעת, לדבריה עצם העובדה שהתובעת משקרת מלמד על שיתוף פעולה של בית הדין עם הנתבעת(!) גם אם נקבל את כל טענות הנתבעת כי התובעת שיקרה בחוות הדעת, כיצד הדבר מלמד על סיוע שהיא מקבלת מתוך בית הדין? לנתבעת ולטו"ר פתרונים. לחשיבות הדברים להלן הציטוט מהתשובה לכתב הערעור:

לה. בריא איפה כי המשיבות שיקרו בכל טענותיהן וכי מה שמכונה "חוות דעת" אינו אלא "חווה בלי דעת". כשהדבר שצריך להטריד ביותר את בית הדין הוא מקורה של עזות הפנים שמכוחה העיזו המשיבות להגיש לבית הדין מסכת שקרים כה בוטה.

לו. עוד טרם שנעשה המעשה המדהים והבוזי הזה, התרענו בפני בית הדין על כך שככל הנראה המשיבות "זוכות" לשיתוף פעולה מ"בפנים". ההתראה הזאת מהבהבת עכשיו באדום בוהק נוכח ההתנהלות המזעזעת. בה שיקרו המשיבות במצח נחושה ביחס לטיב זכויותיהן וחובותיהן וביחס למה שנאמר להן בשימוע ונכתב בצורה מפורשת בפרוטוקול שלו. (הדגשה לא במקור)

כך גם בסעיף י' לכתב השלמה לערעור מטיחה הנתבעת האשמות שווא על בית הדין. כפי שנכתב ברישא של הדברים, מששכרה הנתבעת את שירותיו של הטו"ר, היה מצופה ממנו להדריך את הנתבעת לטעון את טענותיה באופן ענייני וק"ו שלא להטיח האשמות שווא על בית דין שאין בינן לבין המציאות מאומה.

ד. ערעור על ליבת פסק הדין

ליבת פסק הדין של בית דין קמא הינה חלוקת השימושים במגרש נשוא התביעה, שני הצדדים ערערו על החלטה זו על כן נביא את טענותיהם במאוחד.

□ טענות התובעת

פסק דין קמא נשען על כך שהעיריה הפקיעה את ההקצאה מהתובעת, אולם כפי שיטען להלן על פי חוות הדעת של עו"ד [], התברר שההקצאה מעולם לא הופקעה וכי גם לא ניתן להפקיע הקצאה על ידי העיריה בלבד. על כן טוענת התובעת כי היא נמצאת בזכות בשטח בניגוד לנתבעת שנמצאת

בשטח ללא כל אישור. עוד טוענת התובעת כי אופן החלוקה של בית הדין את השטח הינו מוטא לטובת הנתבעת. שכן היא מקבלת בנוסף לשטח הגדול שלה את עזרת הנשים.

□ טענות הנתבעת

הנתבעת טענה כי הפשרה של בית הינה מוטא ועל כן יש בה מן הטעות, שכן לנתבעת ציבור גדול שזקוק למבנה בניגוד לתובעת שאין לה ציבור שמתפלל, היא אינה מקיימת מניינים וגם בשבת המבנה יעמוד בשממונו. לדבריה האירוע שגרם לבית הדין להחליט על ההפרדה המוחלטת הינו אירוע שהיה באשמת התובעת ועל כן אין זה מן האמת לפגוע בזכויות הנתבעת בגלל אירוע זה. לדבריה, ניתן לקיים חלוקה של זמנים במתחם בפיקוח בית הדין ואין צורך לעשות חלוקה והפרדה מוחלטת. הנתבעת האריכה בטענות בעניין זה.

□ דיון והכרעה

כפי שנכתב ברישא, אין ערעור אלא על יסוד אחד מהנימוקים הבאים:

א. טעות בהלכה

ב. טעות הנראית לעין בשיקול הדעת או בקביעת העובדות.

ג. פגם מהותי בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.

הצדדים למרות האריכות הרבה בכתבי הטענות, לא הצביעו על אף אחד מהנימוקים לעיל. חוות הדעת של עו"ד [] שנסמכת על "הלכת עוקשי" אין בה טענות הלכתיות אלא טענות משפטיות, טענות אלו גם אם היו נכונות לא היה בהם בכדי להשפיע על תוצאות הערעור. אולם יתירה מזו, "חוות הדעת" הינה כתב טענות ואינה בגדר חוות דעת. הנטען בחוות הדעת לגבי מעמדה של התובעת בשטח נסתר מפורשות מפסק דין של בית המשפט.

בניגוד לנטען ב"חוו"ד" כי הליך ביטול ההקצאה לא הושלם, וכי עדיין ההקצאה בתוקף, בית המשפט הורה על פינוי התובעת. העיריה מצידה חתמה על הסכם מול הנתבעת בו נקבע כי פסק הדין לפינוי בתוקף וכי היא מבקשת לדחות את מועד הפינוי. הסכם זה אינו מתייחס לדינמיקה הפנימית בין התובעת לנתבעת, אולם צדק בית דין כי לשני הצדדים לא קיימת הקצאה לשימוש בשטח.

שני הצדדים מתרעמים על בית הדין כי הפשרה שנקבעה על ידו אינה מתחשבת בצרכים שלהם, נראה שאם כך פני הדברים אזי בית הדין צדק בפשרתו ולא היטה את הפשרה למי מהצדדים, שלא כטענת הנתבעת. מקריאת החומרים הרבים, ובעיקר מהמנגינה העולה מהחומרים שהוגשו על ידי הנתבעת אני סבור כי צדק בית דין בהפרדתו המליאה בין הצדדים. סגנון הכתיבה המשתלח, הזלזול וההתלהמות רק מחזקים את הצורך לקבוע מסמרות ולהפריד בין הניצים. על כן יש צורך לחלוק את השטח כפי שנימק ב"ד קמא בהרחבה, במקרה זה אינני מוצא מקום להתערב, לאחר שב"ד קמא סייר בשטח וקיים מספר דיונים. נראה כי בית הדין השקיע זמן רב וחילק את המתחם בתבונה באופן שיאפשר לשני הצדדים להמשיך בפעילותם.

על כן אני קובע כי צדק בית דין קמא לגבי מעמד הצדדים בשטח ובחלוקה של השימוש בשטח כל עוד לא מומש פסק הדין שמורה על פינוי המתחם.

ה. ערעור התובעים

1. תשלום עבור חשמל

התובעים ביקשו כי הנתבעת תשלם 4 ₪ לכל קילו וואט חשמל. בית הדין קמא דחה בקשה זו בגלל מספר טעמים:

1. עמותה חייבת לפעול בהתאם למטרותיה (חוק העמותות סעיף 11-13) ואסורה לפעול לצורך חלוקת דיבדינדים לאנשים פרטיים (חוק העמותות סעיף 34 א-ב). להבנת בית הדין מכירת חשמל לבית כנסת במחיר מופקע אינה עומדת במטרות העמותה שהן ריבוי תורה ותפילה, ואף מובילה למחשבה של חלוקת רווחים בעקיפין. אין לתובעת סמכות לפעול בניגוד לסמכותה כעמותה.

2. היה ותרצה התובעת להתנער מהמושג המשפטי של עמותה ולהשתמש בחובתה וזכותה כציבור, שרשאי לפעול למטרת רווחת כלל הציבור גם בדרך שאינה משרתת מטרות ערכיות, ולטעון שהיא רשאית למכור חשמל בהתעלם מחובתה כעמותה. הרי שמבחינת הגדרת ציבור מסתבר שאין לתובעת את מי שתתבע על השימוש, שכן כלל ציבור המתפללים במתחם הינו כציבור אחד מצד ההלכות הקבועות של ציבור, שכוללות את כל סוגי המתפללים יחדיו בלי לחלק ביניהם. משכך, כל תביעתה אותם קיימת מכוח ההתאגדות הנפרדת כעמותה, אולם ככל שנראה אותם אותה כציבור, יש לראותם כציבור אחד, כך שאין לתובעת כתובת לדרוש ממנה תשלום. ורק עליה לבקש מחברי הציבור לשאת בעול המשותף.

3. גם אם היה מדובר אדם פרטי שחיבר חיבור לא מורשה לחשמל, לא היתה התובעת יכולה לדרוש מחיר כרצונה על החשמל. היות שהתובעת אסרה על הנתבעת להשתמש בשטח, והשימוש של הנתבעת בשטח אינו נובע מהרשאת התובעת, הרי שאין התובעת יכולה לדרוש תשלום כמי שמוכרת את החשמל, אלא רק תשלום בדיעבד על שימוש שלא ברשות, בדומה לכל גזלן שאין הנגזל יכול לבקש תשלום הגבוה משווי הגזילה. עצם הסירוב של הנתבעת לעסקה שהוצעה, והמשך השימוש שלה בחשמל, משמען – אליבא דהתובעת – גזילת החשמל, ולמצער, שימוש בחשמל נגד עמדת התובעת, וממילא שימוש שאינו מקים עסקת מכר במחיר מסוים.

התובעת טענה כי יש זכות לעמותה לפעול להשיא רווחים למטרות העמותה, ואף הגישה חוות דעת בעניין, בנוסף היא טענה שיש דרישה שלא לעשות שימוש עתידי בחשמל ובעניין זה היא יכולה לאסור שימוש בחשמל ללא רשותה.

הנתבעת בכתב התגובה לא התייחסה לגוף הטענות של התובעת בנוגע לגבייה עבור חשמל, טענתה היחידה היא שהשימוש ברווחים צריך להיעשות בהתאם להוראות הדין. לטענתה עמותה פ' הינה מחוקה משנת 2002.

דיון והכרעה: בעניין זה אני קובע כי יש לשנות את פסק הדין של בית דין קמא. מותר לעמותה לפעול להשיא רווחים למטרות העמותה. בנוסף בנוגע לעתיד בוודאי העמותה רשאית לעשות תנאים בעניין. עם זאת אני קובע כי אין לאפשר לתובעת לגבות מחיר מופקע עבור החשמל. כתב השולחן ערוך חו"מ סימן רלא סעיף כ:

חייבים בית דין להעמיד ממונים על השערים שלא ירויח כל אחד מה שירצה, שאין לו לאדם להרויח בדברים שיש בהם חיי נפש, כגון יינות שמנים וסלתות, אלא השתות. בד"א, במוכר סחורתו ביחד בלא טורח, אבל חנוני המוכר סחורתו מעט מעט, שמין לו טרחו וכל יציאותיו, ומותר עליהם ירויח שתות, בד"א, כשלא הוקר השער. אבל אם הוקר השער, ימכור כפי היוקר. והני מילי היכא דאיכא בית דין דפרשו לכולהו מוכרים לזבוני הכי, אבל אי כל חד זבין בכל מה דיכול, לא מיחייב האי לחודיה לזבוני בזול.

בית הדין מחויב למנוע הפקעת מחירים בדברים הנוגעים לחיי נפש. בנוסף לאיסור זה ישנו איסור להונות את חבריו ולגבות תשלום מופקע עבור מוצר. אף על פי שיש מקום לחלק בין הדברים, יש להגביל את הסכום אותו יכולה לגבות התובעת עבור החשמל אותו היא מספקת לנתבעת. על פי הסמכות המוקנית לי מכוח ההלכה ומכוח הסכם הבוררות עליו חתמו הצדדים, לפסוק על פי פשרה, אני קובע כי התובעת רשאית למכור חשמל לנתבעת עד לשיעור של 250% מהמחיר בו היא קונה את החשמל. לדוגמא, אם מחיר קוט"ש הינו 1 ₪. התובעת רשאית למכור קוט"ש במחיר המקסימלי של 2.5 ₪. בסכום זה התחשבת גם בעלויות של תחזוקת מערכת החשמל עד למונה של הנתבעת, עיכובים שונים בתשלום ומשתנים נוספים שהתובעת נושאת באחריותה.

לסיכום: התובעת רשאית לגבות תשלום בשיעור של עד 250% ממחיר עלות החשמל, מהתאריך הנקוב על פסק הדין עבור חשמל אותו היא מוכרת לנתבעת.

2. תוקף הסכם השכירות ובקשה למניעת הפרעה למניין

הנתבעת ביקשה כי בית הדין יורה לתובעת להימנע מפעולות שפוגעות במניין שלהן, וכן לקבוע כי ההסכם שנחתם על ידי הצדדים הינו בתוקף. לאחר עיון אני קובע כי לא מצאתי עילה לשנות את פסק הדין של ב"ד בעניין זה.

3. מעבר מרחוב []

התובעת ביקשה כי בית הדין יורה לנתבעת להסיר 1 מטר לאורך הקראוון עבור מעבר ואויר. בפסק הדין נקבע כי על התובעת לאפשר גישה מרחוב [] למנ"ד, על כן איני מוצא מקום לבקשה זו.

ו. ערעור הנתבעים

1. בית הדין לא עסק בתביעות הכספיות של הנתבעת

התובעת טענתה כי בית דין קמא לא עסק בתביעותיה הכספיות שהוגשו במייל בתאריך 7.8.25, דין טענה זו להידחות שכן בית הדין ענה לנתבעת במייל מתאריך 12.8.25 בו נכתבו גם הדברים הבאים:
לצדדים שלום,

אנו מצויים לאחר שלב הסיכומים והתגובה לסיכומים.

הזמן להגשת ראיות לכל סוגי ההוצאות היה בטרם הוגשו הסיכומים

אם כן, טוב עשה בית הדין שלא אפשר לנתבעת להגיש תביעות כספיות בשלב כה מתקדם של ההליך. ככל והנתבעים מבקשים לתבוע סכומים אלו, עליהם להגיש תביעה חדשה.

2. טענה בנוגע לחיוב עבור מים

בית דין קבע כי בהעדר מונה, הנתבעת תשלם עבור מים 500 ₪ לחודש עבור מים, הנתבעת טוענת כי מדובר בסכום מופרז, וכי עמותה ג' הפועלת במתחם שלה פעילות רבה מפעילות הנתבעת משלמת אך ורק 650 ₪. התובעת הגיבה כי מדובר בשקר וכי עמותה ג' משלמת 1100 ₪ עבור שימוש במים. התובעת גבתה את טענתה במכתב מגבאי ג'.

דיון והכרעה: הנתבעת טוענת לכל אורך ההליך כי היא מקיימת מניינים רבים עם מאות מתפללים, בנסיבות אלו תשלום של 500 ₪ לחודש עבור מים לבית כנסת שמקיים פעילות כה עניפה הינו סכום סביר. למעלה מן הצורך ביי"ד קמא קבע כי הנתבעת רשאית לדרוש התקנה של מונים למערכת המים, במידה והנתבעת תעשה זאת אזי התשלום יהיה על פי מונה.
על כן אני דוחה טענה זו.

3. בעלות על מזגנים במנ"ד

בפסק הדין נקבע כי בהעדר ראיות המזגנים יישארו בחזקתם ועל כן המזגנים שנמצאים בחלק המנ"ד שנקבע כי ישמש את התובעת, ישארו בחזקת התובעת.

טענת הנתבעת: הנתבעת טוענת כי המזגנים הינם בבעלותה וכי היא ספקה ראיות על כך לבית הדין, וזאת בעזרת מכתבים של תורמי המזגנים. עוד טוענת הנתבעת כי היות ובית הדין קבע כי אין להם כל מעמד בשטח, אזי אין מקום לקבוע כי הם בחזקת התובעת, בייחוד לאור העובדה שהם היו בשימוש של שני הצדדים

טענת התובעת: המזגנים נתרמו לציבור, גם מהמכתב שהוגש על ידי הנתבעת עולה כי הם נתרמו מכספי ציבור ועל כן שימוש התובעת במזגנים יהיה לטובת הציבור.

דיון והכרעה: בפרוטוקול הסיור מתאריך ט' ניסן תשפ"ה נכתב כי ישנם חמישה מזגנים, שלושה מתוכם שייכים לבי' ושניים יש עליהם מחלוקת. הנתבעת הגישה לבית הדין מכתבים של תורמים

בהם נכתב כי המזגנים נתרמו לבית הכנסת ועבור הגבאי של ב'. אין לדעת האם מדובר במזגנים שהוסכם על הצדדים שנתרמו לטובת ב' או שמא מדובר במזגנים אחרים. יצויין כי באופן החלוקה שנקבע על ידי בית הדין הנתבעים יעשו שימוש בעזרת הנשים של המני"ד על הרכוש הקבוע. גם אם נכונות טענות הנתבעת בנוגע למזגנים, אני סבור כי אין לשנות את פסק הדין של ביי"ד קמא, פסק זה קבע את אופן החלוקה באופן של פשרה. מעמדה של התובעת במתחם מבוסס הרבה יותר ממעמדה של הנתבעת שהצליחה להידחק פנימה בהסכמת התובעת וכעת מנצלת את מעמד הקרקע. על כן בבוא בית הדין לפשר, מכיוון שלא הוכח באופן חד משמעי הבעלות על המזגנים, סמכותו היא כחלק מהפשרה לקבוע כי הם יהיו בבעלות התובעת. שהרי סביר להניח כי כותבי המכתב הינם מתפללי הנתבעת שנוגעים בעדותם ועל כן אין לקבלה כראיה ברורה. כמו כן, גם לשיטתם הם תרמו את המזגנים בעת שלכאורה הצדדים היו סבורים שהמני"ד לא היה שייך לנתבעת. אם הם היו רוצים לבסס את הבעלות על המזגנים לרשות הנתבעת היה עליהם לעשות זאת בעת התקנתם ולא מספר שנים לאחר מכן. על כן אין לשנות את פסק הדין של ביי"ד קמא.

4. טענות בנוגע לחיוב עבור נקיון

טענות הנתבעת: טעה בית הדין בקביעתו כי הנתבעת עושה שימוש רב מהתובעת בבית הכנסת, שכן התובעת עורכת סעודה שלישית מידי שבת ומשאירות אחריהן את כל הכלוך. לדבריהם זה הסיבה המרכזית לצורך בניקיון בית הכנסת.

טענות התובעת: התובעת הכחישה טענה זו, לדבריה הם מנקים את המקום במוצאי שבת באופן יסודי ולא משאירים לכלוך. לדבריהם התובעת לא הביאה ראיות לטענה זו.

דיון והכרעה: דברי הנתבעת הוכחו באופן גורף על ידי התובעת. ההליך בבית הדין נמשך זמן רב, ואלו היה ממש בטענותיה של הנתבעת, בקלות היה ניתן להוכיח זאת בעזרת צילום בית הכנסת במוצאי שבת. הנתבעת הגישה לבית הדין תמונות רבות של המקום, אולם לא תמונה אחת של המקום במוצאי שבת.

יתירה מזו, גם אלו היינו מקבלים את דברי הנתבעת באופן מלא לא היה מקום לשנות את אופן החלוקה של ההשתתפות בנקיון בית הכנסת. הנתבעת טוענת לאורך כל ההליך כי יש לה מאות של מתפללים לאורך כל השבוע, האם יעלה על הדעת שבית כנסת עם מאות מתפללים לאורך שעות היום אינו צריך ניקיון? הנתבעת טענה בפני בית הדין כי עלות חומרי הניקוי לחודש הינה 417 ₪. האם יעלה על הדעת שעלות חומרי הניקיון של נקיון סעודה שלישית יהיה כה יקר? על כן צדק ביי"ד קמא בקבעתו כי שיעור ההשתתפות של התובעת באחזקת המקום יהיה 400 ₪. במאמר מוסגר, בסעיף זה מודה הנתבעת כי התובעת עושה שימוש במקום גם בשבתות ולא רק בימות החול.

5. טענות בנוגע לחיוב עבור חשמל

הנתבעת עושה שימוש בחשמל של התובעת מבלי לשלם עבורו החל מפרוץ הסכסוך והפסקת תשלום בחודש אייר תשפ"ג. בית הדין ביקש מהצדדים תחשיבים עבור תשלום חשבון החשמל, מכיוון שלא

ניתן לחשב באופן מדויק את צריכת החשמל למפרע בית הדין פסק בדרך אומדן את עלות החשמל אותו חייבת הנתבעת לשלם לתובעת.

טענות הנתבעת: שגה ב"ד קמא בקביעתו כי הם חייבים לשלם תשלום כל שהוא עבור חשבון החשמל למערערת וזאת מחמת מספר סיבות:

1. התובעת סבורה כי כל המתפללים שייכים לה, ועל כן יש הודאת בעל דין שאי אפשר לתבוע את הנתבעת בתשלום עבור החשמל.

2. בית הדין קבע שיש דין של מתוך שאינו יכול להישבע משלם, לדברי הנתבעת יש כאן טעות שכן מדובר בגבאי צדקה שלקח למען הצדקה. והצדקה לא יכולה להישבע. זאת ועוד אין כאן גזילה של חשמל, אלא לכל היותר פתיחת מתג החשמל שגרם לחשמל לזרום לצורך ציבורי ואין כאן מעשה גזילה או קניין גזילה. שכן כל השימוש היה לטובת הצדקה מתחילה ועד סוף.

3. בית הדין היה צריך לפעול על פי התחשיב של הנתבעת ולא על פי התחשיב של התובעת שבטעות יסודו.

4. חשבון החשמל רשום על שם עמותת פ' שהינה עמותה מחוקה, בית דין קמא ציין כי יש לשלם את חשבון החשמל לתובעת. הנתבעת טוענת כי על פי העקרון של הישות המשפטית הנפרדת יש לשלם עבור החשמל לבעל החשבון.

דין והכרעה: מוטב והנתבעת לא הייתה טוענת טענות אלו, נתבעת שעיקר עיסוקה הוא תורה ותפילה לא יעלה על הדעת שתגזול חשמל לא לה ולאחר מכן תתפלפל בסברות של הבל להסביר מדוע היא אינה צריכה לשלם עבור החשמל. וכי היא מעלה על דעתה שתפילותיה יתקבלו ברצון כאשר החשמל גזול בידה? מצער מאוד לקרוא את הטענות הללו של הנתבעת.

צדק בית דין קמא בכל הכרעותיו בנוגע לחשבון החשמל. אין לקבל את הטענה כי ישנה הודאת בעל דין של התובעת כי מבחינתה אין קהילה של הנתבעת. לאורך ההליך וכן לאורך השנים היה ברור כי הנתבעת משלמת עבור מתפלליה. מה שטענה התובעת הוא שהמתפללים של הנתבעת שייכים לה באופן מהותי ועל כן יש לפנות את הנתבעת ואלו המתפללים שלה יעברו לרשותה מכח הזכות שהיא טוענת "מרא דאתרא". הנתבעת שהינה ישות משפטית עשתה שימוש קבוע בחשמל התובעת ולא שילמה עבורו. לא יעלה על הדעת שהיא לא תשלם עבורו. לא זו בלבד, עליה היה מוטל לצאת ידי כל ספק ולשלם עד שיצא הספק מה חובתה. אכן יש מקום לדון כיצד יש לחייב שבועה ישויות משפטיות, אולם העקרון על פיו צעד בית דין קמא נכון וצודק, התובעת טוענת בריא (גם אם לא נח לנתבעת טענת בריא זו) הנתבעת מודה במקצת וגם זה היא לא יודעת לטעון באופן ודאי אלא רק על פי השערה. על כן במקרה זה צדק בית הדין שחייב את הנתבעת על פי אומדן סביר של שימוש. טענת הנתבעת בנוגע לרצונה לשלם לעמותה המחוקה שעל שמה רשום מונה החשמל דינה להידחות, ההתדיינות הינה בין התובעת לנתבעת. הנתבעת מודה כי מדובר במונה ששייך ומופעל על ידי התובעת. על כן, עליה לשלם לתובעת את התשלום עבור החשמל בו היא עושה שימוש.

6. קיזוז דמי שכירות

הצדדים חתמו על הסכם שכירות בשנת 2018 למשך שנה אחת והמשיכו לשלם את דמי השכירות עד לאייר תשפ"ג. הנתבעת טוענת כי היות ובי"ד קמא קבע כי אין לתובעת כל מעמד בקרקע יש לקבוע כי יש לקזז את דמי השכירות מחובה. בנוסף ההסכם נחתם בכפיה ואלימות התובעת כלפי מר וינר. בית הדין קבע כי אין לקזז את דמי השכירות הואיל והנתבעת התרצתה לשלם על אף שידעה שאין לתובעת מעמד בקרקע, בנוגע לטענה על כפיה קבע בית הדין שהעמותה חתומה על ההסכם ולא היתה כפיה כלפי חברי העמותה.

טענות הנתבעת: הנתבעת טענה כי שגה בית הדין בקביעתו, היות ומדובר בקרקע שאינה שייכת לתובעת ומדובר כאן אך ורק בתשלום למניעת פרוטקשן ולא תשלום עבור שימוש בקרקע שהיה בחזקת הנתבעת. בנוסף הגישה הנתבעת מכתב מחברי העמותה בו הם טוענים כי סיבת התשלום היא הפסקת אלימות התובעת.

דיון והכרעה: צדק בית דין קמא בקביעתו כי אין להשיב או לקזז את דמי השכירות ששולמו על ידי הנתבעת. הנתבעת ידעה היטב מה מעמד התובעת בשטח ולמרות זאת שילמה לה. בניגוד לדברי הנתבעת לא נפלה טעות בידי בי"ד קמא בהבנת ערוך השולחן בסימן שס"ג, יעינו פעם נוספת בדברי ערוך השולחן והדברים יתבארו להם כפתור ופרח. ערוך השולחן התייחס למערכת שבין הגזלן לבין בעל הקרקע ולא במערכת בין השוכר לגזלן. בענייננו שידוע היה לנתבעת שאין לתובעת מעמד בקרקע וכי בעלי הקרקע לא מתנגד שהם יהיו בקרקע לא הייתה כל מניעה לכריתת הסכם מעין זה בין הצדדים וכל התשלומים ששלמה הנתבעת דינם לכל הפחות כמחילה בטעות שנקנה לזוכה (יעויין בהרחבה אנציקלופדיה תלמודית ערך "מחילה בטעות")

טענות הנתבעת לאלימות או איומים לא הוכחו אפילו במקצת. כל שהיה לאל ידם להציג בפני בית הדין הוא מודעה שתלו נציגי התובעת לשם הצגת הדברים נביא את המודעה במלואה על מנת שיהיה ברור שאין כאן כל טענה לאלימות, בריונות וכו'

...

על כן אני דוחה את כל טענות הנתבעת בעניין זה.

7. הוצאות משפט

הנתבעת התרעמה על כך שבי"ד קמא קבע כי עליה לשלם חלק מהאגרה של התובעים. לדבריה אין לכך מקור בהלכה.

אני דוחה טענה זו, בסימן ט' סעיף ה' פסק השולחן ערוך לגבי אופן התשלום לדיינים:

אומר לבעלי הדין: תנו לי שכר פעולה של אותה מלאכה שאתבטל ממנה, והוא שיקבל משניהם בשוה

התשלום לדיינים צריך להיות בשווה, וזאת גם על מנת למנוע מצב של שוחד. תשלומי האגרות משמשות להפעלת בית הדין ועל כן היות והיה צריך לדון בטענות התובעת על הנתבעת לשלם כפי שקבע בית הדין.

הריב"ש בסימן תע"ה הרחיב דברים אלו לכל ההוצאות שיש לבית הדין על מנת לפסוק את הדין:

אין כותבין שטרי ברורין ומעשה ב"ד, אלא מדעת שניהם. ושניהם נותנין שכר. ומפרש בגמרא ב"ב קסח מאי שטרי ברורין, הכא תרגימו שטרי טענתא. ומעשה ב"ד היינו פסקי דינין. וקתני נמי בהו שניהם נותנים שכר. **ובכלל זה כל הוצאות שצריכין לעשות הדיינין בפסק דינם** כגון אם הוצרכו לשאול כדאמרינן בפי' זה בורר (ל"א): שנים שנתעצמו בדין אחד אומר נדון כאן. ואחד אומר נלך לבית הועד. כופין אותו ודן בעירו. ואם הוצרך דבר לשאול כותבין ושולחין ושואלין. שהרי למ"ד התם כופין אותו והולך לבי' הועד, כל אחד עושי הוצאותיו לעצמו... אם הוצרכו לשאול שכותבין ושולחין ושואלין פורעין בין שניהם שכר השליחות. וכמו שאם היו צריכין לפרוע שכר לדיין כגון אם היה בטל ממלאכתו, היו פורעים אותו בין שניהם, כדאמרינן בכתובות בפרק שני דייני גזרות (ק"ה) קרנא הוה שקיל איסתרא מזכאי ואיסתרא מחייב, ודאין להו דינא. **הכי נמי אם הדיין צריך לעשות הוצאות כדי להוציא הדין לאמתו פורעין בין שניהם.**

על כן על הנתבעים לשלם את אגרת התובעים באופן יחסי כפי שקבע ב"ד קמא.

ז. החלטות

להלן פרק ההחלטות של בית דין קמא:

1. התובעת והנתבעת יחלקו את השימוש במנ"ד ובמגרש שעליו מנ"ד ובשטח שסביבו מבני בנייה קלה בצורה המפורטת להלן, ובמפה המצורפת כנספח לפסק הדין – כל הסימונים המוזכרים להלן, מופיעים בנספח. חלוקה זו תתקיים עד החלטה אחרת של הגופים המוסמכים (עירייה או מנהל מקרקעי ישראל), יש לבצע את החלוקה בשבוע שבין ז' מרחשוון וי"ד מרחשוון תשפ"ו:

א. עזרת גברים שבמנ"ד (מסומנת בספרה 1) תהיה בשימוש התובעת בלבד, והנתבעת לא תעשה בו שום שימוש. השירותים שבעזרת גברים שבמנ"ד יהיו בשימוש התובעת בלבד.

ב. עזרת הנשים של המנ"ד (מסומנת בספרה 2, הסימון של המחיצה הוא סכמתי ואינו מדויק בהכרח) תהיה בשימוש הנתבעת, ובכלל זה השירותים שבעזרת נשים. כל אחד מהצדדים רשאי לבקש עד לתאריך כ"א חשוון תשפ"ו (12.11.2025) בניית קיר להפרדה בין עזרת גברים ועזרת נשים, ובית הדין ידון בבקשה, ויקבע על מי ההוצאות.

- ג. המעבר שבין עזרת הנשים לבית הכנסת (מסומן בספרה 7) יהיה בשימוש התובעת.
 - ד. שני המבנים שמחוץ למני"ד (מסומנים בספרות 3, 4) – יישארו בשימוש הנתבעת.
 - ה. הגישה של התובעת לחלקה במני"ד תהיה מכיוון הכניסה הראשית ... (מסומן בספרה 6). על הנתבעת לאפשר מעבר תקין בשטח זה ולא לקיים בו מנייני תפילה.
 - ו. על הנתבעת לאפשר לתובעת גישה משביל הכניסה השני ... (המסומן בספרה 5) כדי לאפשר לתובעת להקים עזרת נשים חדשה בתוך חלקה במני"ד, אם תרצה.
 - ז. לאור המחלוקת בין הצדדים, ובהיעדר ראיות, כחלק מהחלוקה האמורה, כל צד יישאר מוחזק בציוד המצוי במתחם שבשימוש, לרבות המזגנים. ספרי קודש שעליהם מוטבעת חותמת המורה בבירור על בעלות – יהיו שייכים לצד שחותמתו מופיעה עליהם.
 - ח. הצדדים אינם רשאים להקים בשטח מבנים נוספים, ארעיים או קבועים, אלא בהסכמה בכתב של שני הצדדים.
2. הנתבעת חייבת לשלם לתובעת סך 52,000 ₪ עבור השימוש בחשמל ובמים עד חודש ספטמבר 2025. מסכום זה יש לקזז 11,200 ₪ עבור הניקיון והאחזקה, סך הכל חייבת הנתבעת לשלם לתובעת סך 40,800 ₪.
3. הנתבעת חייבת לשלם לתובעת עוד 400 ₪ עבור הוצאות משפט. את שני התשלומים הנ"ל יש לבצע עד לתאריך י"ד בחשוון תשפ"ו (5.11.2025).
4. עבור השימוש בחשמל ובמים בניכוי התשלום עבור הניקיון והאחזקה מחודש ספטמבר 2025 ועד לחלוקת השימוש במבנים, חייבת הנתבעת לשלם לתובעת 1050 ₪ לחודש.
5. לאחר חלוקת השימוש בשטח ע"פ פסק דין זה, כל אחד מהצדדים יהיה אחראי על הניקיון והאחזקה של החלקים שבשימוש. בגין השימוש בחשמל ובמים הנתבעת תהיה חייבת לשלם לתובעת 1450 ₪ לחודש. את התשלומים יש לבצע בתחילת כל חודש לועזי.
6. כל אחד מהצדדים רשאי לבקש, עד לתאריך כ"א חשוון תשפ"ו (12.11.2025), שבית הדין יורה על הפרדת מערכות המים והחשמל ככל הניתן (מהפרדת תשתיות מלאה ועד התקנת מונים למים ולכל תשתיות החשמל), וכן לבקש התייחסות של בית הדין לסעדים שלא נפסקו, ובית הדין ידון בבקשה.
7. ניתן לערער על פס"ד זה עד לתאריך י"ד בחשוון תשפ"ו (5.11.2025).
8. ניתן לפנות לבית הדין בבקשות הבאות: בקשה להבהרה או לפרשנות בעניין חלוקת השימוש בשטח, או במקרה שיש קושי ליישם את החלוקה. כל זאת, עד לתאריך כ"א חשוון תשפ"ו (12.11.2025). בית הדין ידון בבקשה, ובמקרה הצורך יתקן את ההחלטה.
- פרק ההחלטות של בית הדין קמא, שבפסק הדין מיום כ"ה אלול תשפ"ה (18.09.2025) לעיל מבוטל, ובמקומו באות ההחלטות הבאות להלן פרק ההחלטות העדכני שמחליף את הפרק האמור:

1. התובעת והנתבעת יחלקו את השימוש במני"ד ובמגרש שעליו מני"ד ובשטח שסביבו מבני בנייה קלה בצורה המפורטת להלן, ובמפה המצורפת כנספח לפסק הדין – כל הסימונים המוזכרים להלן, מופיעים בנספח. חלוקה זו תתקיים עד החלטה אחרת של הגופים המוסמכים (עירייה או מנהל מקרקעי ישראל), יש לבצע את החלוקה בשבוע שבין ז' מרחשוון וי"ד מרחשוון תשפ"ו:
 - א. עזרת גברים שבמני"ד (מסומנת בספרה 1) תהיה בשימוש התובעת בלבד, והנתבעת לא תעשה בו שום שימוש. השירותים שבעזרת גברים שבמני"ד יהיו בשימוש התובעת בלבד.
 - ב. עזרת הנשים של המני"ד (מסומנת בספרה 2, הסימון של המחיצה הוא סכמתי ואינו מדויק בהכרח) תהיה בשימוש הנתבעת, ובכלל זה השירותים שבעזרת נשים. כל אחד מהצדדים רשאי לבקש עד לתאריך כ"א חשוון תשפ"ו (12.11.2025) בניית קיר להפרדה בין עזרת גברים ועזרת נשים, ובית הדין ידון בבקשה, ויקבע על מי ההוצאות.
 - ג. המעבר שבין עזרת הנשים לבית הכנסת (מסומן בספרה 7) יהיה בשימוש התובעת.
 - ד. שני המבנים שמחוץ למני"ד (מסומנים בספרות 3, 4) – יישארו בשימוש הנתבעת.
 - ה. הגישה של התובעת לחלקה במני"ד תהיה מכיוון הכניסה הראשית ... (מסומן בספרה 6). על הנתבעת לאפשר מעבר תקין בשטח זה ולא לקיים בו מנייני תפילה.
 - ו. על הנתבעת לאפשר לתובעת גישה משביל הכניסה השני ... (המסומן בספרה 5) כדי לאפשר לתובעת להקים עזרת נשים חדשה בתוך חלקה במני"ד, אם תרצה.
 - ז. לאור המחלוקת בין הצדדים, ובהיעדר ראיות, כחלק מהחלוקה האמורה, כל צד יישאר מוחזק בציד המצוי במתחם שבשימוש, לרבות המזגנים. ספרי קודש שעליהם מוטבעת חותמת המורה בבירור על בעלות – יהיו שייכים לצד שחותמתו מופיעה עליהם.
 - ח. הצדדים אינם רשאים להקים בשטח מבנים נוספים, ארעיים או קבועים, אלא בהסכמה בכתב של שני הצדדים.
2. הנתבעת חייבת לשלם לתובעת סך 52,000 ₪ עבור השימוש בחשמל ובמים עד חודש ספטמבר 2025. מסכום זה יש לקזז 11,200 ₪ עבור הניקיון והאחזקה, סך הכל חייבת הנתבעת לשלם לתובעת סך 40,800 ₪.
 3. הנתבעת חייבת לשלם לתובעת עוד 400 ₪ עבור הוצאות משפט.
 4. עבור השימוש בחשמל ובמים בניכוי התשלום עבור הניקיון והאחזקה מחודש ספטמבר 2025 ועד למועד הנקוב בפסק דין זה, חייבת הנתבעת לשלם לתובעת 1050 ₪ לחודש. החל מהתאריך הנקוב על פסק דין זה התובעת רשאית לגבות על החשמל בו הנתבעת עושה שימוש עד לסך של 250% ממחיר קוט"ש, כל עוד לא הותקנו מונים הנתבעת חייבת לשלם 2,000 ₪ עבור ההוצאות האמורות לעיל.
 5. לאחר חלוקת השימוש בשטח ע"פ פסק דין זה, כל אחד מהצדדים יהיה אחראי על הניקיון והאחזקה של החלקים שבשימוש. בגין השימוש בחשמל ובמים הנתבעת תהיה חייבת לשלם לתובעת 2400 ₪ לחודש. את התשלומים יש לבצע בתחילת כל חודש לועזי.

6. ככל והותקנו מונים על ידי הצדדים, התשלום יהיה על פי קריאת המונים ולא על פי ההערכה שקבע בית דין קמא. כל אחד מהצדדים רשאי לבקש, עד לתאריך ב' באב תשפ"ו (16.7.2026), שבית דין קמא יורה על הפרדת מערכות המים והחשמל ככל הניתן (מהפרדת תשתיות מלאה ועד התקנת מונים למים ולכל תשתיות החשמל), וכן לבקש התייחסות של בית הדין קמא לסעדים שלא נפסקו, ובית הדין ידון בבקשה.

7. לא ניתן לערער על החלטה פסק דין זוהה.

8. ניתן לפנות לבית הדין קמא בבקשות הבאות: בקשה להבהרה או לפרשנות **בעניין חלוקת השימוש בשטח**, או במקרה שיש קושי ליישם את **החלוקה**. כל זאת, עד לתאריך ב' באב תשפ"ו (16.7.2026). בית דין קמא ידון בבקשה, ובמקרה הצורך יתקן את ההחלטה.

פסק הדין ניתן בתאריך י"ז בסיון תשפ"ו, 2 ביוני 2026

בזאת באתי על החתום

הרב דניאל לונצר, אב"ד